

Taťána Katyš

Čtení z tváře

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Čtení

z tváře

Taťána Katyš

Čtení z tváře

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

2013

Taťána Katyš: Čtení z tváře

© Taťána Katyš, 2013

Drawings © Anna Krčálová, 2013

Cover and Layout © Václav Sůkal, 2013

Published by Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN (e-pub) 978-80-7425-928-9

ISBN (mobi) 978-80-7425-929-6

ISBN (pdf) 978-80-7425-930-2

Děkuji Josefovi a Václavovi a kolektivu EPOCHY za vydání
a Aničce za kresby.

Tuto knihu věnuji s láskou Dítě.

OBSAH

Úvod a historie	9
Tvary obličeje	17
Čelo	22
Obočí	27
Oči	39
Nos	49
Ústa	66
Zuby	75
Tváře	78
Uši	81
Brada	92
Rekapitulace	102
Závěr	111

ÚVOD A HISTORIE

Kdo by si nepřál být schopen „odhadnout lidi“ na první pohled, aby věděl, jsou-li poctiví či nepoctiví, pracovití, líní, zlí nebo dobří, velkomyslní, chytří nebo tupí. Aniž si to uvědomíme, snažíme se o to každý den v mezilidském kontaktu.

Lidská tvář nám může prozradit mnohé o lidské povaze, v tváři se zrcadlí aktuální fyzický stav i slabiny a dispozice k nemocem, jak tvrdí německý léčitel Kurt Tepperwein. Každá tvář je originál. Číňané jako první věnovali pozornost vzhledu. Začali se jím zabývat a studovat ho přibližně kolem roku 1800 před naším letopočtem; největší důraz kladli na stavbu obličeje. Tvrdili, že zdravý člověk má viditelné lícní kosti, dobře vyplněná oční víčka, výraznou bradu, husté obočí, silný nos a plné tváře.

V antickém Řecku a Římě bylo čtení z lidské tváře respektovaným oborem. Antičtí učenci jako Aristotelés, Platón, Hippokratés a Plinius o ní napsali mnoho. Autor evoluční teorie Charles Darwin věnoval problematice čtení z lidské tváře důkladný výzkum. Lidská tvář byla a je předmětem bádání v mnohých částech světa, zvláště v Americe, Kanadě, Japonsku, Německu, Švýcarsku, Belgii, Francii a Anglii.

Musíme vzít v úvahu zvláštnosti jednotlivých ras, které se objeví v lidské tváři. Jsou to znaky dědičnosti – genetiky. Znaky, jež jsem shrnula do této knížky, nemohou platit univerzálně pro všechny druhy ras. Má-li někdo za

předky Japonce, pak jistě bude mít úzké oči, ale většina Japonců má úzké oči a všichni Japonci nemohou mít stejnou povahu jen díky stejným očím. To bychom museli v tomto případě sledovat více jedinců japonského původu. Nebo černoši a Evropané mají často dlouhou hlavu, zatímco Číňané mají hlavu i obličej spíše široké. Kavkazské nosy jsou ve srovnání s negroidními úzké, mají často široký kořen a dlouhou špičku nosu. Negroidní nosy bývají široké, s širokým a plochým kořenem a silnou špičkou. *Zrovna jako „bílé“ rasy těžko rozpoznávají obličej Číňanů, Thajců, Japonců a Korejců, tak naopak asijské typy těžko rozeznávají tváře „bílých rasy“.*

Charles Darwin se v roce 1876 zabýval „heterózou“. To je biologický jev – křížení „silnějších“ jedinců různých ras. Ti se nazývají míšenci. A víte, kteří lidé jsou dle amerického průzkumu nejatraktivnější? Jsou to právě míšenci. Každá lidská tvář je jedinečná a jiná. Fascinuje svou originalitou – právě proto si lidé nechávají malovat své portréty, právě proto se fotografují. Prohlížíme-li si portréty či fotografie lidí, které známe, i těch, kteří už mezi námi nejsou, vidíme příběh – ptáme se, jaký ten člověk je, jakou má či měl povahu. Udivuje nás krása lidské tváře nebo její části.

Říkáme si například, jak ta naše babička byla krásná.

Jak nádherné oči měla má matka.

Jak ten náš otec byl pěkný chlap.

A když otevřeme album za rok, za deset let, stále se kocháme těmito obrázky, které se nám neomrzí, naopak, nacházíme v nich nové prvky, kterých jsme si dosud

nevšimli. Lidská tvář je stále „otevřená kniha“, stále je v ní co objevovat. Obzvláště pak u dětí, ty jsou většinou všechny krásné.

Když je člověk mladý, je to již samo o sobě krásné, pak ve středním věku je již umění zachovat si krásu, ale i stará tvář může být nádherná. Odráží se v ní prožitý život. Čím je člověk starší, tím více jeho tvář zračí charakter, oduševnělost, upřímnost, inteligenci, hloupost, nemoc a jiné vlastnosti člověka, prostě lidská tvář nám napoví, jak se její majitel dokázal vypořádat se svým životem. Zda se mohl věnovat tomu, co ho těší, nebo musel stále kličkovat, aby přežil, či používal intriky a „hloupou mazanost“? Člověk, který prožil šťastný život, má většinou nádhernou či přinejmenším zajímavou tvář, z níž na nás „dýchne“ pohoda a naopak. Být šťastný je dar. Není to výsledek, je to stav mysli a těla. Je to vnitřní pocit, který někdo v sobě má, a jiný ne. Nezávisí na životních podmínkách, na inteligenci, penězích, ani na jiných okolnostech (nemyslím tím tragické události či poškozené zdraví, tam je potom každá rada „drahá“, ale i tak – nastraží-li nám život překážky a někdy velmi kruté, skoro nezvladatelné, je třeba se o své štěstí pokusit, usilovat o ně, protože i když je to možná nesnadné, přesto nic není nemožné). Jistě jsme si už všimli, že osoba chudá, bez zvláštního vzdělání se nezřídka umí radovat ze života více než bohatá a vzdělaná. Tak to prostě je. Nic není podmínkou. Důležité je, aby člověk byl srovnán sám se sebou, aby si uměl z nepatrných částíček radostí svého života složit celou mozaiku „svého“ štěstí.